

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 134/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. N., bytom Š., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 T 2/04 z 30. novembra 2004, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 9/05 z 19. apríla 2005 a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XV/1 Pz 63/06-9 z 9. marca 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. marca 2006 doručené podanie P. N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým namietal porušenie svojich základných práv a slobôd v trestnej veci postupom orgánov činných v trestnom konaní tým,

že bol „odsúdený na základe výpovedí jediného svedka (...)“ a „ani pri jedinom výsluchu dotyčného (korunného svedka) v prípravnom konaní nebol prítomný môj právny zástupca (...), čím boli porušené moje základné ľudské práva z dôvodu nedostatočnej obhajoby (...)“.

Keďže podanie neobsahovalo náležitosti požadované ustanoveniami § 20, § 50 a § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd 6. apríla 2006 vyzval sťažovateľa na doplnenie a spresnenie sťažnosti. Na základe tejto výzvy bolo ústavnému súdu 18. apríla 2006 doručené podanie sťažovateľa, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 T 2/04 z 30. novembra 2004, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 9/05 z 19. apríla 2005 a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. XV/1 Pz 63/06-9 z 9. marca 2006.

Zo sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 T 2/04 z 30. novembra 2004 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania trestného činu skrátenej dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Trestného zákona.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 To 9/05 z 19. apríla 2005 podľa § 256 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ 1. decembra 2005 podaním adresovaným Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré bolo odstúpené 2. februára 2006 generálnej prokuratúre, podal podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol, že generálna prokuratúra neakceptovaním jeho námietok „voči porušovaniu mojich základných práv hrubo porušila článok 13 Dohovoru o ľudských právach... (...)“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že:

«Generálna prokuratúra SR svojím rozhodnutím XV/1Pz 63/06-9 zo dňa 09. 03. 2006 zabránila sťažovateľovi vo využití účinného právneho prostriedku nápravy pred národným orgánom tým, že neakceptovala jeho podanie sťažnosti proti porušeniu zákona voči Uzneseniu NS SR sp. zn. 2 To 9/05 z 19. 04. 2005, ktorým bolo v zmysle § 256 Tr. por. zamietnuté jeho odvolanie proti rozsudku KS v Nitre sp. zn. 2 T 2/04 z 30. 11. 2004, čím sa dopustila porušenia Dohovoru o základných ľudských právach a slobodách voči sťažovateľovi a na základe tohto rozhodnutia vydal nasledovný nález:

Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd P. N. nar. ..., bytom v Š., napadnuté rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR sp. zn. XV/1 Pz 63/06-9 zo dňa 09. 03. 2006 zrušuje, pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa zakazuje a Generálnej prokuratúre SR prikazuje, aby svojím rozhodnutím o oprávnenosti sťažnosti pre porušenie zákona, ktorého porušením boli porušené jeho - sťažovateľove - základné práva a slobody obnovil stav pred porušením jeho základného práva a slobody (...).

Kedže si nemôžem dovoliť platiť právneho zástupcu, odvolávam sa na čl. 47 Ústavy SR – „každý má právo na právnu pomoc...“ a na § 38 ods. 1, a žiadam aby mi bol právny zástupca pre konanie pred Ústavným súdom SR ustanovený.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v § 20 a v § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich označených základných práv podľa ústavy rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ústavný súd odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 T 2/04 z 30. novembra 2004 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 9/05 z 19. apríla 2005 nadobudol právoplatnosť 19. apríla 2005. Rozhodnutie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 9. novembra 2005.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 30. marca 2006, nemal ústavný súd inú možnosť, než ju vo vzťahu k namietaným rozhodnutiam všeobecných súdov po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

2. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru tým, že „*Generálna prokuratúra SR svojím rozhodnutím XV/1Pz 63/06-9 zo dňa 09. 03. 2006 zabránila sťažovateľovi vo využití účinného právneho prostriedku nápravy pred národným orgánom tým, že neakceptovala jeho podanie sťažnosti proti porušeniu zákona voči Uzneseniu NS SR sp. zn. 2 To 9/05 z 19. 04. 2005, ktorým bolo v zmysle § 256 Tr. por. zamietnuté jeho odvolanie proti rozsudku KS v Nitre sp. zn. 2 T 2/04 z 30. 11. 2004, čím sa dopustila porušenia Dohovoru o základných ľudských právach a slobodách voči sťažovateľovi*“, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predpoklady na podanie sťažnosti pre porušenie zákona sú upravené v ustanoveniach § 266 a nasl. zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, účinného do 31. decembra 2005. Z týchto ustanovení je nad všetky pochybnosti zrejmé, že ide o mimoriadny opravný prostriedok ako procesný inštitút, ktorý môže najvyššiemu súdu podať iba generálny prokurátor a minister spravodlivosti.

Ústavný súd stabilne judikoval (napr. m. m. I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04), že na akceptovanie, resp. vyhovie podnetu na podanie mimoriadneho

opravného prostriedku, ktorým sťažnosť pre porušenie zákona je, nemá sťažovateľ nárok, teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu, ktorý mu bol postúpený, vyhovieť. Ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie sťažnosti pre porušenie zákona nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ochrana. Z tohto dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením takéhoto podania, t.j. jeho neakceptovaním, spôsobiť namietané porušenie označených práv sťažovateľa. Podnecovateľ má právo len na to, aby bol o vybavení svojho podnetu vyrozumený.

Ako vyplýva z príloh k sťažnosti, prokurátor generálnej prokuratúry na základe podnetu sťažovateľa preskúmal namietané rozhodnutia všeobecných súdov v trestnom konaní a svoje zistenia uviedol v oznámení č. k. XV/1 Pz 63/06-9 z 9. marca 2006.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ bol o vybavení svojho podnetu generálnou prokuratúrou riadne vyrozumený. Preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2006